

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2017. május 14.
(vasárnap)

Szepesy László

AZ ELVESZETT UTÁN MEGY

Énekek: 165,1; 23; 397,1.2-5

Lekció: Ézsaiás 53,1-11

„Ki hitt a mi tanításunknak, és az Úr karja kinek jelentetett meg? Felnőtt, mint egy vesszőszál őelötte, és mint gyökér a száraz földből, nem volt néki alakja és ékesége, és néztünk reá, de nem volt ábrázata kívánatos! Utált és az emberektől elhagyott volt, fájdalmak férfija és betegség ismerője! mint aki elől orcánkat elrejtjük, utált volt; és nem gondoltunk vele. Pedig betegségeinket ő viselte, és fájdalmainkat hordozta, és mi azt hittük, hogy ostoroztatik, verettetik és kínoztatik Istentől! És ő megsebesítettett bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért, békességünknek büntetése rajta van, és az ő sebeivel gyógyultunk meg. Mindnyáján, mint juhok eltévelyedtünk, ki-ki az ő útjára tért; de az Úr mindnyájunk vétkét őreá vetette. Kínoztatott, pedig alázatos volt, és száját nem nyitotta meg, mint bárány, mely mézsárszékre vitetik, és mint juh, mely megnémul az őt nyírók előtt; és száját nem nyitotta meg! A fogságból és ítéletből ragadtatott el, és kortársainál ki gondolt arra, hogy kivágatott az élők földjéből, hogy népem bűnéért legyen rajta vereség?! És a gonoszok közt adtak sírt néki, és a gazdagok mellé jutott kínos halál után: pedig nem cselekedett hamisságot, és álnokság sem találtatott szájában. És az Úr akarta őt megrontani betegség által; hogyha önlelkét áldozatul adja, magot lát, és napjait meghosszabbítja, és az Úr akarata az ő keze által jó szerencsés lesz. Mert lelke szenvedése folytán látni fog, és megelégszik, ismeretével igaz szolgám sokakat megigazít, és vétkeiket ő viseli.”

Alapige: Lukács 15,4-6

„Melyik ember az közületek, akinek ha száz juha van, és egyet azok közül elveszt, nem hagyja ott a kilencvenkilencet a pusztában, és nem megy az elveszett után, mígnem megtalálja azt? És ha megtalálta, felveti az ő vállára, örülvén. És hazamenvén, egybehívja barátait és szomszédait, mondván nekik: Örvendezzetek énvelem, mert megtaláltam az én juhomat, amely elveszett volt.”

Imádkozzunk!

Magasztalunk Téged, mennyei Édesatyánk, azért, hogy bár elvesztünk és eltévelyedtünk Tőled, mégis elküldted értünk Jézus Krisztust, Őrá vetetted minden bűnünket, Őt érte mindaz a büntetés, amelyre mi vagyunk méltóak.

Köszönjük Neked, hogy bár Ő megvetett volt, de ezt alázattal hordozta el, nem panaszkodott, hanem értünk szeretettel áldozta fel Önmagát. Köszönjük azt is, hogy Ő nemcsak szenvedett, hanem ma dicsőn uralkodik a Te jobboldon, mert Neki „*adott minden hatalom mennyen és földön*”. Hálát adunk azért, hogy Ő volt az, aki az elmúlt héten is pásztortolt és vezetett bennünket.

Bocsásd meg nekünk, amikor nem vettük észre, hogy a jó dolgok, és minden áldás Tetőled jött, hogy elfelejtettünk ezekért hálát adni, köszönetet mondani Neked. Kérünk azt is bocsásd meg, amikor bűnöket nem vallottunk be, egyszerűen túlléptünk rajtuk, vagy éppen elfelejtettük azokat, és nem járultunk miattuk színed elé igaz bűnbánattal, fájlalva azokat. Köszönjük, mennyei Atyánk, hogy mindezek ellenére tenyereden hordoztál bennünket, az örömben megadtad a hitet; és amikor a halál völgyében kellett járnunk, akkor is Te voltál az, aki védtél és óvtál bennünket.

Köszönjük, hogy összegyűjtöttél ma is bennünket, hogy Szentlelked arra indított minket, hogy együtt imádjuk és magasztaljuk felséges nevedet istentisztelet keretén belül. Hálát adunk, hogy várhatjuk és kérhetjük is azt az ígét, amely képes megváltoztatni szívünket. Most hadd kérjünk erre is, hogy ne csak halljuk azt, hanem hadd változzon meg szívünk, vágyaink, gondolataink, céljaink, erőnk a Te ígéd hallása révén – kérünk, segíts, hogy egyre inkább Neked tudjunk élni. Ehhez kérjük, hogy az ígét hirdettesd, ne emberi gondolatokat, és alázatos, ígédet befogadó szívet is. És hogyan ezt megadod, Urunk, add, hogy őszinte hálával tudjunk Neked felelni, Feléd fordulni, Téged magasztalni.

Krisztus nevében kérünk, cselekedd meg mindezeket csodálatosan velünk!

Ámen.

Igehirdetés

Az elveszett juh példázatát úgy tudjuk megérteni, ha figyelembe vesszük azt a szituációt, helyzetet, amelyben elhangzott. A vámszedők és – az egyházi körökben csak – bűnösöknek nevezett csoport tagjai Jézushoz mentek, hogy hallgassák Őt, az Ő tanítását. Már ez önmagában véve nagy dolog volt, hogy ezek az emberek elmentek egy rabbit meghallgatni, mivel a legtöbb esetben, amikor megjelentek egy gyülekezetben, akkor nagyon sokan csak ujjal mutogattak rájuk: látod, ez az a hazaáruló, kapzsi, embertelen vámszedő, és a bűnösökre, hogy: tudod, ő az, akinek ez vagy az a bűne van. Ilyen fogadtatást, megvetést és lenézést tapasztalva ezek az emberek nem gyakran jártak el a gyülekezetbe. Jézus Krisztus azonban szeretettel és irgalommal fogadta őket, olyannyira, hogy még együtt is étkezett velük, ami a mélyebb, lelki közösségvállalást jelentette akkoriban. A farizeusok és írástudók ezt látva zúgolódtak Jézus ellen a következőket mondva: ez „*bűnösöket fogad magához, és velük együtt eszik*”. Erre válaszként mondta el Urunk az elveszett juh, az elveszett drakhma, és az elveszett – vagy ismertebb nevén tékozló – fiú példázatát.

Ezek ismeretében a mai igehirdetésben erről a példázatról három dolgot szeretnék elmondani. Először azokról a bűnökről kell szólnunk, amelyekre Jézus felelt ezzel a példázattal. Másodszor: meg kell látnunk az elveszetteket megmentő Jézus Krisztust a példázatban, azaz össze kell foglalnunk azt, hogy Őrála mit tudhatunk meg. Harmadszor pedig fel kell tennünk a kérdést: mit üzen, mit mond Isten személyesen nekünk ezen az ígén keresztül? Hogyan akarja megváltoztatni az életünket?

1. Először tehát beszéljünk azokról a bűnökről, amelyekre ez a példázat is rámutat. Sokan úgy gondolják, hogy a példázatbeli pásztor csak Jézust jelöli, mást nem, így

ez a példázat egyedül Óróla szól. Valóban elsősorban Óróla szól, mert Ő a jó Pásztor, de Jézus Krisztus már a példázat elején figyelmeztet minket, hogy itt rólunk is beszél, nem csak magáról. Urunk ugyanis a következő kérdéssel vezeti be a példázatot: „*melyik ember az közületek, aki...?*” Ez nem egy költői kérdés, amire nem kell válaszolni, hanem Jézus alapos átgondolást kért a hallgatóitól, hogy válaszoljatok magatokban: „*melyik ember az közületek, aki...?*”, és ezt követően elmondta a példázatot. Azaz: Jézus a mi viselkedésünkre, érzésünkre, hitünkre, gondolatainkra mutat és kérdez rá. Nem úgy vezeti be, hogy a jó Pásztorról akar beszélni (ezt megteszi János evangéliumában). Ő most minket kérdez, és rólunk kérdez. Nem arról beszél, hogy van a jó Pásztor, és annak van 100 juha, és 1 elveszett, és hogy mit tesz a jó Pásztor, hanem kérdésként teszi fel, hogy ha te lennél az a pásztor, neked lenne 100 juhod, és 1 elveszne, mit tennél? Te vagy az a jó pásztor? Jézus Krisztus már a példázat legelején a másokért való személyes felelősségünkről beszél, azt célozza meg, és arra kérdez rá. Felelősnek érzed magad a körülötted lévőért? Mert a farizeusok és írástudók – akiknek elmondta ezt a példázatot – olyanok voltak az egyház és a nép számára, mint a pásztorok. Nagyon sok ember rájuk volt bízva Izrael népe közül, hogy vezessék, legeltessék, gondjukat viseljék. Amikor azonban sem a vámszedőkkel, sem a bűnösöknek nevezett emberekkel nem foglalkoztak, hanem csak lenézték és megvetették bűneik miatt őket, akkor nem úgy jártak el, mint a példázatbeli pásztor. Jézus Krisztus tehát az ő bűneikre, mulasztásaikra is rámutatott ezzel a példázattal.

Nem kell azonban egyházi vezetőnek lennünk ahhoz, hogy felelősek legyünk egymásért, Isten ugyanis bizonyos mértékben minden hívőre, azaz ránk is bízta a hitben járó testvéreket és a tévelygő ismerősöket, barátokat, családtagokat. Felelősek vagyunk azokért, akiket Isten életünk részévé tett. Urunk a példázatban ezzel kapcsolatban 3 fő bűnre mutat rá.

Az első az, hogy nem fogadjuk el, hogy Isten az elveszett embereket is ránk bízta, azokat, akik még nem hisznek Istenben jelenleg. Nem fogadjuk el, hogy ők hozzánk tartoznak, mint pásztorhoz a nyáj, hanem csak azokkal akarunk foglalkozni nagyon sok esetben, akik nem tévelyegnek, hanem Isten útján járnak, akiknek a társasága kellemes számunkra. Az úgymond nehéz eseteket pedig szeretjük mellőzni. A farizeusok így nem foglalkoztak a bűnösökkel és vámszedőkkel, azt gondolva, hogy ők nem tartoznak nyájukhoz, hanem csak azok, akiket ők arra méltóknak tartanak és ítélnek. Jézus Krisztus azonban azt mondja a vámszedőkről és bűnösökről, hogy ők is a 100 juh közé tartoznak, és ha eltévelyedtek, akkor utánuk kell menni.

Mi is nagyon gyakran lemondunk a bűnben tévelygőkről, nem gondolva arra, hogy ők is Isten nyájához tartozhatnak, csak ők még elveszett állapotukban vannak, és meg kell találni őket. Ezt a hozzáállásunkat, tőlük való idegenkedésünket gyakran azzal is megideologizáljuk, hogy a súlyos bűn valakit méltóvá tehet arra, hogy ne foglalkozzunk vele. Ha valaki súlyos bűnben él, akkor távolságot tarthatok tőle, kerülhetem az illetőt. A bűn szemüvegén keresztül valóban gyakran csak azt vesszük észre, hogy miért vethetjük meg a másikat. A farizeusok életében – hadd fogalmazzak így – ez a hívő gőg jelent meg: én már nem vagyok abban a bűnben (azt nem teszi hozzá, hogy azért, mert Isten megszabadított), de a másik igen, ezért én nem foglalkozom a másikkal. Miért nem hagyja inkább abba azt a bűnt? Akkor foglalkoznék vele. A farizeusok tehát egyrészt lenézték a bűn rabságában szenvedő embert, másrészt pedig nem mertek velük olyan szoros közösséget vállalni, mint Jézus is tette, mikor együtt vacsorázott velük. Tévesen azt hitték, hogy aki közösséget vállal a bűnösökkel,

maga is az lesz, mint hogyha az élő, szent Isten bűnössé válna attól, hogy velünk, bűnös emberekkel közösséget vállal. Mi is bűnösökké leszünk, mert bűnösökkel foglalkozunk? Mintha nem lehetne úgy szeretni egy bűnös embert, hogy nem értünk egyet bűneivel, sem nem cselekedjük azokat – ahogyan Jézus Krisztus szeret bennünket. Az igaz, hogy a gyakorlatban sokszor beteljesedik az ige, hogy „jó erkölcsöt megrontanak gonosz társaságok” (1Korinthus 15,33), valóban van ilyen, de azok, akik szilárdan állnak Isten kegyelmében, nem inognak meg még bűnösök között sem. A bűnösök kiközösítése, a velük való kapcsolatról való lemondás, hogy egyáltalán nem is akarunk kapcsolatba lépni velük, nem megoldás e példázat szerint, hanem az, hogy elveszetteként kellene néznünk az Istenben nem hívókra, és olyanokként, akiknek Istenre és az Ő népére van szükségük, hogy megtaláltassanak. Továbbá azt is figyelembe kell vennünk, hogy Isten nem az erényeink és jóságunk szerint értékeli bennünket, hanem kegyelme szerint, azon keresztül néz minket. Nem azt mérlegeli, hogy mennyi jót tesz az ember, és mennyi bűnt, és hogyha több a bűn, mint a jó, akkor már nem foglalkozik vele, hanem kegyelmesen tekint ránk. Nekünk is valahol ezt kellene megtanulnunk, hogy ne azt nézzük, hogy a másik mennyi rosszat tesz, hanem Isten kegyelmén keresztül nézni őt, hogy még ő is lehet Isten gyermeke. Az első bűn tehát az, hogy nem vesszük észre, hogy Istennek a bűnösök között vannak gyermekei, akiket meg akar keresni és menteni, akiket új életre akar feltámasztani.

A második bűn pedig ebből az elsőből ered: ha nem látunk lehetőséget arra, hogy egy bűnös megtérjen, mert azt mondjuk, hogy a bűnei hatalmasabbak ennél, és ha Istent nem látjuk elég hatalmasnak ahhoz, hogy képes legyen egy bűnben elveszett megmentésére, akkor nem is fogunk az elveszett megkeresésére indulni. A példázatbeli pásztor nem úgy viselkedik, mint egy tipikus farizeus, aki nem keresi, sőt, kerüli a bűnösöket. A bűn az, hogy kényelmesebbnek gondoljuk nagyon sokszor azt, hogy a 99 között maradjunk, mert az 1 elveszett követése és keresése fárasztó, küzdelmes és kényelmetlen lehet. A bűn lényege tehát az, hogy nem szánjuk rá, és kötelezzük el magunkat arra, hogy megkeressük az elveszetteket, hanem nagyon gyakran kényelmesen otthon maradunk, értve ez alatt akár a gyülekezet közösségét is: csak itt mozgunk, saját körben.

A harmadik bűn pedig akkor mutatkozik meg, amikor egy elveszett bárányt a Pásztor visszavisz a nyájba. A pásztor barátai – ahogyan a későbbi példázatbeli édesapa is – örülnek az elveszett megtalálásán, hazatérésén. A farizeusok azonban? Nem tudtak örülni annak a csodának, hogy a vámszedők és a bűnösök Krisztushoz mennek. Nem tudtak örülni, sőt, egyenesen zúgolódtak és panaszkodtak, hogy őket hozod közénk?!

Látjuk tehát ezt a 3 bűnt, amelyek az egyéni, személyes missziónk, és az eltévedt egyháztagok visszajövetelének főbb akadályait képezik. Ugyanis ha a hívők nem érznek felelősséget az eltévelyedtekért, ha nem mennek utánuk, míg meg nem találják őket, és megtérésük után nem örülnek nekik, akkor a szívünkben van baj a missziói lelkülettel, akkor nem értjük meg Krisztus útját, amelyen vezetni akar bennünket.

Ezekkel a bűnökkel szemben mondta el Urunk többek között az elveszett juh példázatát, amelyben Önmagát állítja elénk például.

2. Másodszor röviden – nem belemenve a részletekbe, csak felsorolás szintjén – erről kell beszélnünk, hogy Isten milyennek mutatja magát ebben a példázatban.

Először is azt jelenti ki számunkra, hogy Ő mindenkinek a Pásztora, aki üdvözülni fog: lehet, hogy az illető most még elveszett, lehet, hogy a világban tévelyeg, de

akkor is Ő sajátjának mondja azt az embert. Isten azokat is idesorolja, akikről jelenleg csak az látszik, hogy elveszettek, de valójában az Övéi lesznek majd, mert meg fogja őket találni, és újjá fogja teremteni őket. Máshol a János 17,12-ben azt mondja Urunk menyeyi Atyánknak: „*akiket nékem adtál, megőriztem, és senki el nem vezett közülük*”. Ez a jó Pásztor szava: az enyéme, nekem adtad őket, megőriztem, és senki nem vezett el. Urunk a Hozzá tartozókra külön gondot visel, számon tartja őket, észreveszi, ha valaki elkóborol. A 99-ről is gondoskodik, biztonságban hagyja őket ott, de az 1 után is elmegy. Jézus Krisztus számára 1 ember is annyira fontos, hogy utána menjen. És ez az arány, hogy 99-et otthagy, 1-et pedig elmegy megkeresni, azt is jelzi, hogy ha az egész világon csak egyetlenegy bűnös ember élne is, Jézus Krisztus meghalt volna érte, hogy megmentse. Másrészt pedig Urunk számára az, hogy Őhöz tartozunk, azt is jelenti, hogy nem mond le egyetlen emberről sem. Nem hagy hátra senkit, és nem áldoz fel senkit a 99 kedvéért, hanem az 1-et részesíti előnyben, és elmegy megkeresni azt.

És ez a tette, hogy 99-et hátrahagy, azt is jelenti, hogy előnyben részesíti a veszélyben lévő megmentését a többivel való kényelmes, biztonságos étellel szemben. Nem arról beszél Isten, hogy Ő nem foglalkozik a 99-cel. Foglalkozik. De itt hangsúlybeli kérdés van: ha aközött kell választani, hogy 99 biztonságban van és 1 pedig elveszik, akkor Isten az 1 után megy, nem a 99-cel marad. Ez pedig nagy kritika korunk számára, amikor mindig a többség akaratát és igényeit nézzük, és azt részesítjük előnyben a misszió hátrányára. Mindig a kényelmet – és manapság használt kifejezéssel hadd fejezzem ki magamat – a wellness-keresztyénséget keressük, ahol mindig azt nézzük, hogy én mit kaphatok, én hogy érezhetem jól magamat, én hogyan lehetek erősebb, és arról nem esik szó, hogy mit adhatok, és mit tehetek a másékért. Jézus többször volt a templomban is (az Ige beszámol erről), de – hadd hangsúlyozzam így – nem csak ott volt. Amikor kereste valaki, bizony nagyon gyakran a bűnösök és vámszedők között találta meg Őt. A farizeusok gúnynévként adták ezt neki: a bűnösök barátja, de igazából ez az Ő kegyelmes szeretetének jele, hogy Ő a bűnösök közé megy, és ott van. És ha követni akarjuk Őt, akkor nem Utána kell mennünk, arra, amerre Ő? Ha mai képpel akarnánk élni: Jézus Krisztus nemcsak a gyülekezeti alkalmainkon van jelen (jelen van ott is, és jönni kell ezekre), de keresi korunk vámszedőit és bűnöseit, mert ők elveszettek, és Ő „*azért jött, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett*”. Lássuk meg tehát, hogy Jézus Krisztusban a megmentő Isten jött közénk, aki Szentlelke által minket is a lélekmentés munkájába akar beállítani egyen-egyenként.

Az Ige azt is hangsúlyozza, hogy a pásztor addig keresi az elveszett juhót, míg meg nem találja azt. Ezt így mondja az Ige: „*megy az elveszett után, mígnem megtalálja azt*”. Isten nem álmodozik így: de jó lenne ha ez, vagy az lenne, bárcsak megvalósulna, amit szeretnék! Istennek nincsenek álmái, Istennek akarata van, terve van, amit véghez visz. Addig munkálkodik, amíg be nem teljesíti akaratát. Addig keresi az elveszett juhót, amíg meg nem találja azt. Nem álmodozik róla, hogy de jó lenne, ha megtalálnám, hanem mindent megtesz érte.

És ezek után Isten vállára veszi az eltévedt juhót. Miért? Mert a juhok arra volt ereje, hogy eltévedjen, elkóboroljon, de a visszavívó úthoz már nincs. Ezért Isten a vállára veszi, és a saját erejéből viszi őt nyájához. A vállára veszi mindenestől – szenyével, mocskával együtt – és úgy hordozza.

A megtalálás pedig – figyeljük meg jól – nem azt jelenti, hogy azonnal a nyáj közé viszi a juhót. Nem lesznek a juh körülményei hirtelen békessé, és nem oldódik meg

minden kérdés és baj az életében. A juh továbbra is veszélyes, száraz helyen van, ott, amerre elkóborolt. A megtalálás lényege nem a körülményeink megváltozása, nem az élethelyzet megváltozása, hanem az, hogy megtalál bennünket az, akié vagyunk, akihez tartozunk. Egyszer egy hívő férfit megkérdeztek arról, hogy ő hogyan találta meg Istent. Egy kicsit gondolkozott, és azt felelte: igazából sehogyan, nekem nem sikerült megtalálnom Istent. Ő talált meg engem. A megtaláltatással, a kapcsolat helyreállításával a juh biztonságba kerül, mert a Pásztor ott lesz vele. Lehet, hogy veszélyes helyen jár továbbra is, lehet, hogy életre szólóan megsérült, de ott van már vele a Pásztor, aki gondoskodik róla, aki megvédi és hazaviszi őt.

Lássuk meg Urunk örömét is, amikor megtalálja az elveszettet. Miért örül? Azért, mert olyan szép, természetes bárány volt az illető? Valószínűleg az elkóborolt juh nem így néz ki. Lehet, hogy gyapja bekoszolódott, valahol ritkásabb, tépettebb volt, lehet, hogy lefogyott a hosszú éhezés során, lehet, hogy még meg is betegedett. Nem a juh szépsége miatt örült a pásztor, mikor megtalálta őt. Akkor a megtalálás volt könnyű? Nem! A Pásztornak sokat kellett fáradoznia, ugyanazokon az utakon keresztül mennie, mint a báránynak. A Pásztor azért örül, mert Ő jóságos és kegyelmes, és örömét leli abban, hogyha egy elveszettet megmenthet. A példázat szerint ez a pásztor nemcsak magában örül, hanem örömét meg akarja osztani másokkal is. Mert azt olvasuk, hogy hazatérve összehívta házanépét, a barátait, a szomszédait, és megosztotta az örömét: megtaláltam az elveszettet, ti is örüljetek velem együtt! És ha igazi barátai a pásztornak, vele együtt örülnek. Korunk érdektelensége és önzősége sajnos úgy reagálna le ezt az örömhírt, hogy na és, kit érdekel, hogy te most megtaláltad, ami elveszett? Hát miért vesztetted el? Ezzel szemben Isten azt kérdezi tőlünk, hívőktől, hogy tudsz-e együtt örülni a Pásztorral, amikor megtalál valakit? Amikor egy bűnös ember megtér, azt mondja az Ige a következő versben, hogy Urunk a mennyben megosztja az örömét, és az angyalok Vele együtt örülnek, hogy megtaláltatott az az elveszett. Ilyen Pásztorunk van nekünk! Mi vagyunk azok az elveszett bárányok, mi is azok voltunk és vagyunk, hogy ha a Pásztor nélkül élünk. De kérdésként intézi hozzánk Isten: igaz, hogy te megtaláltattál, de észreveszed-e azt is, hogy a másik még elveszett?

3. Ezek után végül – harmadszor – gondolkozzunk el azon, hogy mit üzen számunkra ez a példázat személyesen? Egyszerűen is letudhatjuk erre a kérdésre a választ úgy, hogy válaszolunk a feltett kérdésre: „*melyik ember az közületek, aki*” így cselekszik? És itt egyszerűen azt mondhatnánk, hogy én vagyok az, vagy nem én vagyok az. De azért az Ige ennél alaposabb átgondolásra bátorít bennünket, amelyet tegyünk is meg néhány kérdés segítségével. Vajon bennem él-e az a reménység, hogy a körülöttem lévő, Istenben nem hívó emberek közül néhányan Isten nyájához tartoznak? Vagy egyáltalán nem gondolok erre, és mindenkit a bűnei alapján ítélek meg? Megtanultam-e már Krisztustól, hogy másokat ne a jó tulajdonságaikon vagy bűneiken keresztül ítélek meg, hanem Krisztus kegyelme szerint reménykedjem felőlük? Nem azt kéri Isten, hogy legyünk elnézőek, és a bűnről ne vegyünk tudomást, hanem tudomást véve a másik bűnös voltáról, Krisztus kegyelmén keresztül tudunk-e nézni az emberre? Vagy megkísért-e bennünket az a hívő gőg, hogy lenézünk másokat bűneikért? Kerülök-e másokat bűneik miatt, és megbotránkozom-e, ha valaki más foglalkozik velük? Ott van-e bennem a vágy, hogy némelyeket szeretnék gyülekezetem tagjai között látni, szeretném, ha ő is lelki testvérem lenne, és megmentett ember? Vagy inkább úgy gondolom, hogy milyen furcsa vagy számomra kínos lenne az, ha XY bekerülne a gyülekezetbe, mert rólam sok mindent tud? Amikor mások vétkez-

nek ellenem, haragomban csak a bűnös voltuk és a bosszú jut eszembe, vagy észreve-szem-e elveszett voltukat, és hogy megmentésre szorulnak?

Mit jelent számomra az, hogy az elveszett után megyek? Imádkozom-e a körülöttem lévők megmeneküléséért? És hadd kérdezzem így is: csak imádkozom? Ezt jelenti számomra az utána menetel, vagy teszek valami mást is ennek érdekében? Beszélek-e velük? Ha tudok, segítek-e nekik? Keresem-e az alkalmat arra, hogy szeressem őket? És ha utánuk megyek, meddig vagyok hajlandó elmenni: mennyi kényelmet, erőt, időt tudok feláldozni azért, hogy Isten megtalálja őket engem felhasználva? Kísért-e, hogy kényelmesen a 99-cel maradjak mindig, sose mozdulva ki közülük, vagy időnként tudom követni Pásztoromat az elveszettek megkeresésében? Követem-e Krisztust ide is, vagy csak oda, ahova én szeretném?

Örülök-e annak, amikor Jézus Krisztus megtalál egy elveszett embert, vagy nehezemre esik elhinni, hogy egy bűnöst Isten megváltoztathat, megtéríthet? (Még egy olyat is, mint Saul, képes Pál apostollá változtatni.) Osztozom-e mások örömeiben, amikor egy számomra ismeretlen, de számukra ismert ember megtér? Amikor nem az én családi vagy baráti körömből, hanem a testvéreméből tér meg valaki, akit nem ismerek: tudok-e akkor is örülni, és nem azon sajnálkozni, hogy miért nem az enyéme, hanem örvendezni, hogy Krisztus megtalálta őt is? Vállalom-e annak terhét, hogy megtérésük után segítsek másokat, jelképesen értve Isten erejéből időnként vállra vegyem őket, ha kell? Türelmes tudok-e lenni – mások hibáit is elszenvedve – azért, hogy a tévelygőket vissza tudjam vezetni a helyes útra, ahogyan Isten is hosszútűrő velem?

Végül pedig hiszem-e, hogy ha mindazon tulajdonságok közül, amiket Jézus Krisztus a pásztornak tulajdonít, ha kevés is van meg bennem, de Ő képes engem ilyen pásztorrá tenni? Nem magamért, hanem Őérte az Ő erejéből és az Ő kegyelméből. Imádkozom-e azért, hogy az a szeretet uralkodjék bennem, amely a bűnös megmentéséért munkálkodik, és ne pedig a másokat elítélő lelkiület?

Jézus Krisztus kérdése ez: „*melyik ember az közületek, aki*” így tesz, aki így él? Vegyük észre, hogy az elveszettek arra várnak, hogy utánuk menve megkeressük őket! Hol vannak? Nem kell keresnünk, menjünk ki az utcákra, szálljunk fel a buszokra, vilamosokra, menjünk haza, menjünk a munkahelyünkre, iskolánkba, ott lesznek, megtaláljuk őket! Nem az a kérdés, hogy hol vannak, hanem hogy mi észrevesszük-e az ő elveszett voltukat, és hajlandóak vagyunk-e megkeresni őket, és örülni az ő megtérésüknek, megtaláltatásuknak? És végül, csak egy lehetőségen gondolkozzunk el: ha a gyülekezetből mindenki 10 év alatt (hosszú idő!) 1 embert keresne meg, és valljuk be, Isten azért elég kegyelmes, hogy 10 év alatt az ismerősi körünkből 1 embert megtérítsen, ha mindenki 1 ember után menne, vajon nem duplázódna meg a gyülekezet létszáma, vagy alakulhatna új gyülekezet? Ha mindenki csak 1 után menne! „*Melyik ember az közületek, aki*” így tesz? Isten Szentlelke tegyen minket hajlandóvá és készsé arra, hogy a jó Pásztort követni tudjuk másokat megkereső útján is! Ő tegyen minket ilyené!

Imádkozzunk!

Magasztalunk Téged, Úr Jézus Krisztus, hogy jó Pásztorunkként utánunk jöttél, és életedet adtad értünk, hogy mi ne elveszettek, hanem megtaláltak legyünk. Köszönjük Neked ezt az irgalmas szeretetet, amely áldozatot képes hozni, amely magának tulajdonítja azokat, akiket megváltott.

AZ ELVESZETT UTÁN MEGY

Kérünk, segíts, hogy mi is ezzel a reménységgel tudjunk lenni a körülöttünk élők felől. Add, hogy így tudjunk tekinteni rájuk, még hogyha a hétköznapokban nagyon nehéz is elhordozni bűneiket, nagyon nehéz türelmesnek lenni feléjük. Könyörülj, hogy a Te irgalmas szereteteddel tudjunk világítani mások felé. Kérünk, hogy segíts el bennünket erre a hitre, amely reménykedik abban, hogy igenis hatalmas Úr vagy, és képes vagy megtéríteni azokat is, akikről mi nem gondolnánk, hogy ez megtörténhet. Könyörgünk, hogy adj erőt nekünk, olyan szeretetet, amely képes időt, erőt, energiát áldozni azért, hogy másokat megkeressen.

Köszönjük a gyülekezet közösségét. Köszönjük, hogy itt testvéri közösségben együtt lehetünk egy nyájként. Könyörgünk, hogy az életünk hadd nyúljon ennél tovább, hadd mehessünk mi is Utánad a bűnösök közé, és ott hadd lehessünk jelen akár szelíd szóval, akár szeretettel, cselekedettel, akár ígét hirdetve, hadd hívogassunk Hozzád.

Hadd kérjük azt is Urunk, hogy ajándékozd nekünk a Szentléleknek azt az örömet, amely akkor mutatkozik meg, amikor az elveszetteket hazahozod. Szeretnénk örvendezni nemcsak a magunk dolgainak, hanem a Te munkádnak. És szeretnénk kérni, hogy használj fel minket ebben a munkádban, mozgósíts bennünket, és add, hogy hirdethessük bátran, mit cselekedtél értünk.

Így könyörgünk magyar népünkért, amely elveszik a világ különféle ideológiáiban, az emberi szív bűnösségében. Kérünk, adj olyanokat, akik valóban felébredve hirdetik, hogy „a Szabadító elközelgetett”. Imádkozunk lelki ébredésért népünk körében. Könyörgünk népünk vezetőiért is, add, hogy ők is a Te Igédhez tudjanak igazodni. Hálát adunk azokért, akik a Te gyermekeidként végezhetik ezt a munkát. Kérünk, erősítsd őket.

Könyörgünk egyházunkért, a református gyülekezetekért, hirdettessék a Te szent ígéd, amely életet jelenthet. És kérünk, adj bizonyoságtévő testvéreket.

Könyörgünk, hogy saját életünkben is tegyél minket olyanokká, akik otthonaikban, iskolában, munkahelyeken tudnak másokat megkeresni, terheket hordozni. És amikor ezt megteszed, amikor ebben formálsz bennünket, amikor felhasználsz, hadd adjuk Neked a dicsőséget, hadd magasztaljunk Téged.

Köszönjük az eddig elvégzett munkádat bennünk, azt, hogyha már részben ilyenek lehetünk, hogyha megvan bennünk a vágy mások megkeresésére, azért is Neked jár a dicsőség. Köszönjük, hogy jelen vagy velünk „*minden napon a világ végezetéig*”, és azt is, hogy Pásztorként vagy jelen. Kérünk, hogy mi is hadd legyünk Veled addig, amíg magad mellé nem veszel minket, vagy vissza nem jössz az ég felhőin keresztül, ahogy megígérted. Addig is, Urunk, dicsőítsd meg a Te szent nevedet a Te népeden.

Kegyelmedben bízva kérjük mindezeket!

Ámen.

397,1-2 ének

1. Ó, Sion, ébredj, töltsd be küldetésed, Mondd a világnak: hajnalod közel!
Mert nem hagy az, ki népeket teremtett, Senkit sem éjben, bűnben veszni el.
Légy örömmondó, békekövet, Hirdesd: a Szabadító elközelgetett!

2. Lásd: millióknak lelke megkötözve, Rabláncként hordoz sötét bűnöket;
Nincs kitől hallja: Megváltónk keresztje Mily gazdag élet kútja lett neked.
Légy örömmondó, békekövet, Hirdesd: a szabadító elközelgetett!